

opusdei.org

Expulsat! "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells Gorina (1915-2002), publicat per l'editorial La Formiga d'Or.

10/01/2011

El que havia passat, en efecte, és que durant un parell o tres de setmanes, al davant de l'entrada del local de Balmes 62 hi havia hagut gent apostada (els vigilants es posaven a la cantonada Balmes-Aragó –xamfrà Llobregat-Muntanya, on aleshores hi havia un bar–), per vigilar qui hi entrava i en sortia. I al cap de pocs

dies de començada la vigilància, alguns dels que hi anaven més sovint van ser cridats a la presència dels directors de la Congregació mariana, que els preguntaven directament, sense preàmbuls de cap mena i amb to amenaçador, si pertanyien a l'Opus Dei. Les converses eren si fa no fa d'aquest to:

–Tu! Saps prou bé que no m'agraden les mentides. Ets de l'Opus?

–Home, jo, segons com...

–No t'empatollis. Sí o no?

–Miri, parlem-ne, si vol, però...

–Sí o no!?

–Doncs, no.

La casualitat va fer que cap dels que van interrogar no havia fet encara cap compromís amb l'Opus Dei. Dos o tres d'ells potser ja havien demanat l'admissió (Torelló, Escolà,

Guardans), però formalment encara no hi havien estat admesos, i això era el que intentaren explicar als bons jesuïtes. I davant una pregunta directa, que només contemplava el sí o el no sense possibilitat d'explicacions, van dir que no, que no hi pertanyien. Era la pura veritat. I altres dels consultats ni tan sols havien fet aquella petició, o sigui que també van dir que no eren de l'Opus.

S'entén, doncs, que els pares de la Congregació s'anessin escalfant cada cop més, ja que la seva informació era bona: sabien perfectament qui eren els que anaven per aquell pis. Alguns no queien sota la "seva" responsabilitat: era el cas d'en Termes i d'alguns altres, que no pertanyien a la Congregació de la Immaculada.

Però d'altres sí, i per això els dirigents de la Congregació van decidir anar més lluny. Ja que els

interrogats no ho reconeixien, caldria emprendre altres mesures disciplinàries. Seria sens dubte dolorós, però caldria que les decisions fossin realment exemplars i dissuasòries.

I de primer, calia anar a la cúpula. De qui era, aquell pis?

Jo, des que havia tornat de Vilafranca, només havia anat un dia al Palau. I aquell dia, els espies no devien estar a l'aguait i no m'havien vist. Potser per això –perquè de seguida es va saber que el pis estava posat al meu nom–, els dirigents de la Congregació, que eren gent molt íntegra, es degueren pensar que jo em feia l'hipòcrita, que m'amagava, que volia fer creure que no tenia cap relació amb una qüestió que, de sotamà, jo mateix devia dirigir. I la hipocresia, l'actuació oculta, era un dels pitjors pecats. Quantes vegades

ens n'havien parlat, en els seus
sermons!

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/expulsat-
memoria-ingenua/](https://opusdei.org/ca-ad/article/expulsat-memoria-ingenua/) (12/04/2026)